

Arrest

nr. 53 331 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 april 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juni 2010.

1.3. Op 7 september 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 september 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sin Qarli (Sin Qoh in het Koerdisch), van Koerdische origine te zijn en de Syrische nationaliteit te bezitten. Op uitnodiging van een vriend die u had leren kennen tijdens uw legerdienst, R.(...) H.(...), ging u hem op 20 maart 2010 opzoeken in Raqqa waar hij woonde, om samen met hem deel te nemen aan de viering van Nawruz op 21 maart aldaar. In het gezelschap van R.(...), A.(...) N.(...), ook een kennis, en nog een drietal anderen met wie u de avond voordien bij R.(...) had kennism gemaakt, reden jullie naar de plek van samenkomst in Matahin. De ordediensten stonden niet toe dat jullie de Koerdische vlag droegen, noch dat jullie foto's maakten. U, A.(...) en R.(...) maakten deel uit van een groep van een zestiental personen die u van gezicht kende. Plots constateerden jullie dat de brandweer het waterkanon inzette en dat de ordediensten begonnen te schieten, waarop mensen met stenen begonnen te gooien. Van uw groep bleef nog ongeveer de helft over en ook jullie begonnen stenen te gooien. Omdat de sfeer steeds grimmiger werd en u zag dat de politie mensen begon op te pakken, besloot u te vluchten. Ook R.(...) en A.(...) waren intussen verdwenen. U nam een taxi naar Aleppo, meer bepaald naar Seif ad-Dawla, waar uw familie nog een huis bezit. Daar aangekomen belde u diezelfde avond nog naar R.(...) en vernam u van hem dat er een aantal van de zestien personen waren opgepakt, onder wie ook A.(...). De volgende dag belde u naar uw moeder en vernam van haar dat de politie was langsgekomen op zoek naar u. U vermoedt dat ze via A.(...) uw adres hadden bekomen. Uw moeder zei aan de politieagenten, die tevens kennissen van uw broers waren, dat u zich in Aleppo bevond. Vervolgens bracht u de nacht door bij een vriend in Ashrafiya (Aleppo), waarna u de volgende dag terugkeerde naar uw dorp. U ging niet naar huis terug, doch zocht uw toevlucht bij een familielid, S.(...). Uw broers kwamen u hier opzoeken en vroegen u zich ter beschikking van de politie te stellen, wat u weigerde. Jullie besloten dat u er niet langer kon blijven en u vertrok naar Qastel Jindo, waar verwanten woonden. Via contact met uw familie vernam u dat de politie bij u thuis langskwam en dat ze zelfs uw broer hadden meegenomen ter ondervraging. Met de hulp van een smokkelaar stak u op 9 april 2010 de Syrisch-Turkse grens over, terwijl u in het bezit was van uw rijbewijs. In Qilis (Turkije) werd u 'overhandigd' aan een andere smokkelaar die u naar Istanbul bracht. Op 21 april 2010 diende u in de laadruimte van een vrachtwagen plaats te nemen en werd u naar België gebracht waar u op 26 april 2010 asiel aanvraagde. U hebt sinds uw verblijf alhier nog geregeld contact met uw familie en vernam dat, alhoewel u aanvankelijk door de politie werd gezocht, u nu door de "Mukhabarat" wordt opgespoord.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo verklaart u de Nawruz-viering in Raqqa te zijn ontvlucht toen u merkte dat de ordediensten mensen begonnen op te pakken. U vluchtte naar uw huis in Saif ad-Dawla (Aleppo) en diezelfde avond nog belde u naar R.(...) (CGVS p.3-4). Door het feit dat u hem opbelde geeft u duidelijk aan dat u geïnteresseerd was in wat hem en uw medestanders was overkomen. Het wekt dan ook de nodige verbazing dat u stelt dat R.(...) u vertelde dat een aantal van de zestien personen waren gearresteerd en u, toen hij geen namen gaf, hier ook niet naar informeerde. U hiernaar gevraagd, stelt u dat het u niet interesseerde. Gevraagd door wie deze personen werden gearresteerd, stelt u dat R.(...) eigenlijk niet veel zei, dat u het hem niet had gevraagd, maar u meent te mogen veronderstellen dat de "Veiligheid" hiervoor verantwoordelijk was. U gevraagd hoeveel personen waren gearresteerd, stelt u andermaal het niet te hebben gevraagd en het bijgevolg ook niet te weten. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat als men dingen wil weten, het niet altijd in een persoon opkomt om hiernaar te vragen, eraan toevoegend deze mensen niet te kennen (CGVS p.4). Uw totale onwetendheid kan niet overtuigen daar u duidelijk aangeeft dat u het was die contact opnam met R.(...) waardoor er van uit kan worden gegaan, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u wel degelijk nieuwsgierig was en informatie wilde hebben. Daarenboven had u samen met een aantal van deze personen deelgenomen aan dezelfde actie en is het bijgevolg niet meer dan logisch dat u tot in detail wilde weten wat er met deze mensen gebeurd was. Informatie hieromtrent is immers essentieel om uw eigen vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog eens onderstreept door uw plotse stelling dat R.(...) tijdens dit zelfde telefoongesprek had gezegd dat A.(...) was gearresteerd. U dan gevraagd waarom u aanvankelijk had gezegd dat R.(...) geen namen had gegeven, stelt u dat u de vraag niet goed had begrepen en dacht dat men u gevraagd had hoe de politie uw adres had

achterhaald (CGVS p. 4). U ermee geconfronteerd dat dit geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, ontwijkt u weerom een antwoord en meende u dat er u gevraagd werd of u iemand van de groep kent, wat nog steeds geen afdoende antwoord is (CGVS, p.4). Het feit dat u vooreerst uitdrukkelijk verklaarde niemand van de gearresteerden te kennen en daarenboven duidelijk aangaf dat dit u ook niet interesseerde om dan plots te verklaren dat A.(...) werd opgepakt ondermijnt uw geloofwaardigheid, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat deze A.(...) toch een kennis van u was, hij had u verschillende keren in uw dorp bezocht, waardoor het eens temeer niet geloofwaardig is dat u niet spontaan melding maakte van diens arrestatie (CGVS pp.3-4).

Het weinig geloofwaardige karakter van deze door u aangehaalde asielmotieven wordt andermaal bevestigd door volgende vaststellingen. U gevraagd of u hierna nog contact met R.(...) hebt opgenomen, ontkent u zulks en vergoelijkt u deze houding met de woorden dat u zich 'van het probleem wilde verwijderen'. U vervolgens gevraagd of u dan wel op de hoogte bent van het feit of R.(...) al dan niet problemen heeft gehad, meent u te mogen veronderstellen van wel daar A.(...) en nog een aantal anderen waren gearresteerd. U gevraagd of u stappen hebt ondernomen hieromtrent iets te weten te komen, geeft u het nietszeggende antwoord dat zelfs wanneer men geen politieke problemen hebt 'ze' niet alleen komen om 'jou' mee te nemen, maar ook de hele familie. U dan gevraagd of u effectief niets in dezer hebt ondernomen, stelt u effectief niets te hebben gedaan (CGVS p.5). Gezien het hier uw vriend betreft, die u reeds kende van uw militaire dienst in 1993-1995, kan uw totale gebrek aan interesse in diens lot totaal niet overtuigen. Immers, mocht er enig geloof kunnen worden gehecht aan de door u geschilderde gang van zaken dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen om accurate informatie te vergaren omtrent het lot van uw vriend.

Dezelfde bemerkingen kunnen gemaakt worden met betrekking tot uw totale onwetendheid aangaande het lot van A.(...), geen vriend maar toch een kennis van u. U gevraagd of u nieuws hebt van hem, ontkent u dit, meer nog, u stelt zelfs dit niet te willen weten (CGVS . 5). U vervolgens gevraagd of dit dus wil zeggen dat u niet eens weet of hij nog is gedetineerd, waar hij wordt vastgehouden en of hij intussen veroordeeld is, stelt u enkel dat niemand iets weet. U dan gevraagd of u iets ondernomen heeft om informatie aangaande hem te vergaren, stelt u dat u niet zou hebben geweten wie u hiernaar had kunnen vragen. U voegt er nog aan toe dat u op dit moment uw familie hier niet naar kunt vragen, dat u nog moet wachten omdat u hen geen problemen wil bezorgen (CGVS p.5). Uw totale onwetendheid omtrent het lot van uw vriend, uw kennis en de leden van uw groep die werden gearresteerd ondermijnt op fundamentele manier uw geloofwaardigheid.

U gevraagd of u sinds uw verblijf in België nog contact heeft met uw familie in Syrië, geeft u aan hen nog regelmatig te bellen. Via uw broer hebt u vernomen dat de politie nog steeds naar u op zoek is. U gevraagd of dit de 'gewone' politie was dan wel de "mukhabarat", stelt u dat u aanvankelijk gezocht werd door de politie, maar dat uw broer u had verteld dat nu de "mukhabarat" naar u op zoek was. U dan logischerwijze gevraagd welke "mukhabarat", stelt u dat u dit niet interesseert, dat u het niet gevraagd hebt en uw broer dit ook niet spontaan heeft gezegd. U gepeild waarom u hier niet naar hebt geïnformeerd, herhaalt u slechts dat het u niet interesseert en dat 'ze' niet zeggen van welke sectie ze zijn. Vervolgens u gevraagd of uw familie zich hieromtrent niet heeft geïnformeerd, stelt u verbazingwekkend genoeg dat ze dit wel zouden hebben gedaan mocht u nog in Syrië geweest zijn, maar op het moment dat u het land uit was, deed zulks er niet meer toe. U gevraagd u nader te verklaren, stelt u dat u nu buiten gevaar bent (CGVS, p.2). Uw totale gebrek aan informatie en uw totale gebrek aan interesse in het lot van uw kennissen ondermijnt weerom op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Mocht er geloof worden gehecht aan uw vrees voor de autoriteiten, kan er van uit worden gegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou hebben verricht informatie te vergaren over door wie precies u gezocht werd. Accurate informatie hieromtrent is immers essentieel om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten en het feit dat u dit hebt nagelaten is gezien de door u geschilderde gang van zaken niet acceptabel.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat er ook met betrekking tot uw reisweg een aantal bemerkingen kunnen worden gemaakt. U verklaart uit vrees voor uw autoriteiten illegaal het land te hebben moeten verlaten. In dit opzicht wekt het dan ook de nodige verbazing dat u reisde in het bezit van uw eigen rijbewijs, een document dat een indicatie biedt van uw identiteit. Daar er niet kon worden uitgesloten dat u tijdens de grensovergang toch op een controle zou kunnen botsen waarbij uw identiteit dan ook onmiddellijk aan het licht zou komen werd er u dan ook gevraagd waarom u reisde in het bezit van een dergelijk document. U stelt dat u niet naar een ander land kon reizen zonder in het bezit te zijn van een bewijs van uw afkomst. Uw toch wel nonchalante houding kan gezien bovenstaande niet overtuigen, temeer u dan ook nog eens aangeeft in het gezelschap van een smokkelaar te zijn gereisd, die op zijn beurt ook in de problemen kon komen zo hij aangetroffen werd in het gezelschap van een persoon die problemen had met de Syrische autoriteiten. Mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de u beweerde asielmotieven is het niet meer dan logisch dat u meer omzichtig tewerk zou gegaan bij het verlaten van uw land en ondermijnt zulks andermaal de

geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging (CGVS pp.2,6). U komt gezien bovenstaande dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een 'individueel uittreksel' en uw rijbewijs. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker zich niet te kunnen vinden in de motivering van de bestreden beslissing. Hij volhardt in de waarachtigheid van de door hem voorgehouden vrees en tracht zijn relaas te staven aan de hand van een aantal rapporten van Human Rights Watch en een persbericht over het Newroz-feest van 21 maart 2010, stukken die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd en waaruit volgens verzoeker blijkt dat zijn relaas niet als ongeloofwaardig kan worden beschouwd en evenmin kan worden getwijfeld aan zijn aanwezigheid tijdens het Newroz-feest op 21 maart 2010. Voorts geeft hij een uiteenzetting over de situatie van de Koerden in Syrië, herhaalt hij zijn vluchtmotieven en voert hij aan dat een asielaanvraag vanuit persoonlijk perspectief moet worden behandeld en dat informatie over derden hierbij niet doorslaggevend kan of mag zijn, zodat het voor hem dan ook onbegrijpelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een negatieve beslissing neemt omdat hij over andere personen 'te weinig informatie' zou hebben om zijn eigen verhaal geloofwaardig te maken. Tot slot onderneemt hij een poging om de concrete motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat het vaststaat dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet indien hij terug naar zijn land van herkomst zou worden gestuurd. Hij verduidelijkt dat het handelen van de Syrische politie en de Syrische geheime dienst Mukhabarat manifest willekeurig is en in het bijzonder gericht is op het onderdrukken van Koerden. Hij wijst erop dat ook in het verleden Koerden onterecht werden opgepakt tijdens het Newroz-feest en pro forma werden beschuldigd van onder andere verzet tegen de overheid, zonder dat soms duidelijk is wat er met deze mensen is gebeurd of waarbij het duidelijk is dat Koerdische onderdanen geen eerlijk proces krijgen of zelfs fysiek of emotioneel worden geplaagd / gefolterd tijdens het onderzoek.

2.3. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: het persbericht "*Politie doodt drie jongeren en verwondt 41 tijdens Newroz*" van Azady.nl van 22 maart 2010, een uittreksel uit het rapport "*A Wasted Decade. Human Rights in Syria during Bashar al-Asad's First ten Years in Power*" van Human Rights Watch van juli 2010 en een uittreksel uit het rapport "*Group Denial. Repression of Kurdish Political and Cultural Rights in Syria*" van Human Rights Watch van november 2009.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn totale onwetendheid omtrent het lot van zijn vriend R., zijn kennis A. en de leden van zijn groep die werden gearresteerd en zijn nalaten stappen te ondernemen om hieromtrent iets te weten te komen op fundamentele manier zijn geloofwaardigheid ondermijnt daar accurate informatie hieromtrent essentieel is om zijn vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten, (ii) het feit dat hij vooreerst uitdrukkelijk verklaarde niemand van de gearresteerden te kennen en daarenboven duidelijk aangaf dat dit hem ook niet interesseerde om dan plots te verklaren dat A. opgepakt was, zijn geloofwaardigheid ondermijnt, temeer hij aangeeft dat deze A. een kennis van hem was, waardoor het eens te meer niet geloofwaardig is dat hij niet spontaan melding maakte van diens arrestatie, (iii) hij niet weet welke "mukhabarat" naar hem op zoek was en hij dienaangaande slechts stelt dat dit hem niet interesseert, dat hij het niet gevraagd heeft en zijn broer dit ook niet spontaan heeft gezegd, (iv) het de nodige verbazing wekt dat hij reisde in het bezit van zijn eigen rijbewijs, een document dat een indicatie biedt van zijn identiteit, en dit terwijl hij verklaart uit vrees voor zijn autoriteiten illegaal het land te hebben moeten verlaten, zoals

wordt toegelicht en (v) zijn identiteitskaart, een 'individueel uittreksel' en zijn rijbewijs louter betrekking hebben op zijn identiteit, welk gegeven niet ter discussie staat.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, en dit gelet op zijn totaal gebrek aan kennis aangaande een aantal kernaspecten van zijn vluchtrelaas alsook zijn manifest onverschillige houding dienaangaande. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Actuele informatie aangaande de evolutie van zijn persoonlijke problemen en omtrent het lot van zijn vrienden en medestanders die gearresteerd zouden zijn, is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees, alsook de actualiteit van deze vrees correct te kunnen inschatten.

Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter uit verzoekers verklaringen dat hij niet de minste poging heeft ondernomen om, na zijn vlucht uit Syrië, te informeren naar de namen van zijn kennissen en medestanders die gearresteerd zouden zijn, noch door wie zij gearresteerd zouden zijn. Sterker nog, verzoeker stelde uitdrukkelijk dat dit hem niet interesseerde, ondanks het feit dat hij zelf het initiatief zou hebben genomen om zijn vriend R. te contacteren. Hij ondernam evenmin stappen om na te gaan of zijn vriend R., met wie hij na zijn vlucht nog contact zou hebben onderhouden, nog enige problemen kende in Syrië. Ook het lot van A., de ene persoon waarvan verzoeker tijdens het gehoor plotseling wél de naam wist te geven, is hem vreemd. Geconfronteerd met zijn nalatige houding en zijn gebrek aan kennis, kon verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring bieden. Integendeel, hij kwam niet verder dan te stellen dat hij zich van het probleem wilde verwijderen. Dergelijke uitleg kan evenwel niet overtuigen en verzoekers duidelijk gebrek aan interesse in het lot van zijn medestanders doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en zet de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling. Dezelfde opmerkingen dienen te worden gemaakt omtrent verzoekers onwetendheid over welke "mukhabarat" hem thuis zou zijn komen zoeken. Ook hier verklaarde verzoeker eerder laconiek dat dit hem niet interesseerde en hij het daarom niet gevraagd heeft. Op de vraag of zijn familie hier dan niet naar geïnformeerd heeft, gaf hij dan weer het zonderlinge antwoord dat dit er niet meer toe deed aangezien hij het land reeds was ontvlucht.

Waar verzoeker nog betoogt dat een asielaanvraag vanuit persoonlijk perspectief moet worden onderzocht en behandeld en informatie over derden hierbij niet doorslaggevend kan of mag zijn, wijst de Raad erop dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekers asielaanvraag wel degelijk op individuele basis en aan de hand van de door verzoeker in concreto aangevoerde elementen werd onderzocht, doch werd vastgesteld dat verzoeker totaal onwetend is omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en omtrent het lot van zijn vrienden en medestanders die gearresteerd zouden zijn. Deze elementen raken aan de kern van verzoekers relaas, vermits dit de aanleiding zou zijn geweest van zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Zoals hoger reeds gesteld, is actuele informatie hieromtrent bovendien essentieel om verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij hieromtrent enige toelichting zou kunnen geven of dat hij minstens enige inspanning zou leveren om informatie dienaangaande te verzamelen. Daar verzoeker heeft nagelaten dit te doen en hij hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring geeft – de uitleg in het verzoekschrift dat hij is ondergedoken en hij een tijd op de vlucht was vanuit Syrië over Istanbul naar België, waardoor het contact verbroken is geweest zodat het logisch is dat hij geen accurate informatie over derden kan geven, kan immers niet overtuigen, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij sinds zijn aankomst in België contacten onderhoudt met het thuisfront – kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordelen dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

2.5.2. Verzoeker voegt aan onderhavig verzoekschrift een krantenartikel toe dat bevestigt dat er rellen plaatsvonden tijdens het Newroz feest van 21 maart 2010 en meent hieruit te kunnen besluiten dat zijn relaas dan ook niet als ongeloofwaardig kan worden beschouwd. Hij verwijst tevens naar het rapport "*Group Denial. Repression of Kurdish Political and Cultural Rights in Syria*" van Human Rights Watch van november 2009, waarmee hij wenst aan te tonen dat ook in het verleden reeds dergelijke feiten plaatsvonden tijdens het Newroz-feest. Het verwijzen naar en het neerleggen van deze stukken doet echter geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen, noch aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Immers, niet de rellen worden in vraag gesteld doch wel verzoekers verklaringen

omtrent zijn betrokkenheid bij deze rellen alsook zijn bewering als zou hij omwille van zijn aanwezigheid op de Newroz-viering thans worden geviséerd en gezocht door de Syrische Mukhabarat. Wat betreft zijn stelling in het verzoekschrift dat uit recent contact met zijn familie blijkt dat de politie en de geheime dienst nog steeds naar hem op zoek zijn en dat er een aanhoudingsbevel tegen hem zou zijn uitgevaardigd, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd.

2.6. In de mate verzoeker wijst op de situatie van de Koerden in Syrië en stelt dat de Koerden een etnische minderheid uitmaken in Syrië, dat de facto als een dictatuur kan worden beschouwd en hij in dit verband verwijst naar het rapport *"A Wasted Decade. Human Rights in Syria during Bashar al-Asad's First ten Years in Power"* van Human Rights Watch van juli 2010, wijst de Raad erop dat een algemene verwijzing naar de bestaande situatie in het land van herkomst en naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting en de stelling dat het duidelijk is dat hij enkel en alleen werd en wordt gezocht omwille van zijn etnische afkomst, gezien de politiek die gevoerd wordt tegen zijn bevolkingsgroep, lijkt te refereren aan het feit dat hij deel uitmaakt van een sociale groep, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op verzoekers uiterst nonchalante houding en het totale gebrek aan kennis omtrent cruciale aspecten van zijn relaas, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is en hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale of etnische groep irrelevant. Verzoeker toont verder niet aan dat er in zijn hoofde bijzondere omstandigheden zouden zijn waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn eenvoudig "lidmaatschap" van een sociale groep, met name de Koerdische gemeenschap in Syrië.

2.7. De Raad moet verzoekers asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.8. In zoverre verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omwille van het handelen van de Syrische politie en geheime dienst, dat manifest willekeurig is en gericht op het onderdrukken van Koerden, wijst de Raad erop dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*. Het betreft cumulatieve voorwaarden. Daar actueel in Syrië geen gewapend conflict heerst, komt verzoeker niet in aanmerking voor toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verder nog verwijst naar zijn feitenrelaas en hij zich derhalve voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat om hoger vermelde redenen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Syrië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS